

«Καλόν εστιν ημάς ὥδε εἶναι»! Ἡ δεν πάμε πουθενά!

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Γράφει ο Στέλιος Κούκος

Δεν είναι ωραίο να ετοιμάζεις να γιορτάσεις μια από τις κορυφαίες γιορτές και ξαφνικά μια καταστροφή να σπέρνει τον όλεθρο, τον θάνατο...

Είχα αρχίσει να γράφω το κείμενο για την γιορτή της Μεταμορφώσεως λίγες ώρες πριν από την φονική, καταστροφική έκρηξη στην Βηρυτό. Εν τω μεταξύ, είχα σκεφτεί πως και αυτήν την φορά δεν θα συσχετίσω στο κείμενό μου το γεγονός της Μεταμόρφωσης με την επέτειο της ρίψης της πρώτης ατομικής βόμβας στην Χιροσίμα. Τα δύο αυτά γεγονότα συμπίπτουν την ίδια ημέρα, 6 Αυγούστου -με διαφορά βεβαίως πολλών αιώνων. (Με τα δύο αυτά γεγονότα και την φωτοχυσία, φωτοπλημμυρίδα που περιλαμβάνουν, εκπέμπουν -θετική και θεϊκή η πρώτη και αρνητική και καταστροφική δεύτερη- ασχολήθηκα σε μια σειρά προηγούμενων εορταστικών, επετειακών κειμένων).

Και, αίφνης, σχεδόν δίπλα μας, μια αντίστοιχη φωτοπλημμυρίδα και εκπομπή πυρός

προκάλεσε συρροή θανάτων, τραυματισμών, ποικίλων και ανυπολόγιστων υλικών καταστροφών. Δεν θα ήταν υπερβολικό να το αποκαλέσουμε ως μια τοπική ολική καταστροφή! Σε μια χώρα, μάλιστα, που τα τελευταία χρόνια δοκιμάστηκε από πολέμους εξωτερικούς και εσωτερικούς με εκατόμβες νεκρών και τα κτίρια της πρωτεύουσας του Λιβάνου, να έχουν καταρρεύσει ολοκληρωτικά σχεδόν!

«Αυτό που συνέβη είναι παρόμοιο με αυτό που έγινε στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι», δήλωσε ένδακρυς ο κυβερνήτης της Βηρυτού.

Πράγμα, που αρχικά και με τους λίγους θανάτους που ανακοινώθηκαν το θεωρήσαμε ως υπερβολή. Δεν είχαμε σαφή και πραγματική εικόνα της κατάστασης. Αυτό άρχισε να γίνεται αντιληπτό όταν προβλήθηκαν οι πρώτες φωτογραφίες και ιδιαίτερα από τα στιγμιότυπα που είδαμε στη συνέχεια από τις καταγραφές σε βίντεο. Και την απόγνωση του ο κυβερνήτης την άφησε να εκδηλωθεί λέγοντας πως πρόκειται για «εθνική καταστροφή για τον Λίβανο». Και το χειρότερο πως «δεν ξέρουμε πώς θα το αντιμετωπίσουμε αυτό»!

Τηρουμένων, λοιπόν, των αναλογιών έχουμε πράγματι με μια μικρή Χιροσίμα. Το ποικίλο οπτικό υλικό δίνει μια τέτοια εντύπωση. Και άλλωστε, κάθε απώλεια, με την έννοια του θανάτου, τεράστια, μεγάλη ή έστω μερική και ατομική αποτελεί για όσους την υφίστανται καθολική! Δεν υπάρχει μέση κατάσταση!

Όπως, βεβαίως, και η αντίστοιχη συμμετοχή μας στην χαρά και την γιορτή. Το μερτικό μας σ' αυτήν. Μετέχουμε σε όσο μέτρο την ζούμε και μας επηρεάζει άμεσα! Μας χαροποιεί, μας ενθουσιάζει, μας βγάζει από την αίσθηση της καθημερινότητάς μας! Και γίνεται σκόλη! Αργία και χαρά Θεού!

Ή αλλιώς «Καλόν εστιν ημάς ώδε είναι»!

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)